

РЕШЕНИЕ

№ 43055

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8737**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Р. А. М. Ид, гражданка на С., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № 00541028, подадена чрез адв.Г., срещу Отказ за издаване на виза от 25.07.2025 г., издаден по заявление № IST25003418V/07.02.2025 г. от Консулско длъжностно лице – Втори Секретар при Генералното консулство на Република България в И., Турция.
Жалбоподателката релевира доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснато противоречие с материалния закон, съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона. Изтъква, че не става ясно как е формиран изводът на административния орган за целта на влизането в страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоява, че отказът ще я възпрепятства да се събере със съпруга си на територията на България. Откроява, че на съпруга ѝ, който се намира в страната, е предоставен хуманитарен статут, както и че за събирането на семейството е постановено Решение № 4310/14.03.2024 г. на ДАБ. Претендира отмяна на оспорения отказ. В с.з. жалбоподателката чрез адв. Р. поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен.
Ответникът – Консулско длъжностно лице – Втори секретар, консул при Генералното консулство на Република България в И., Турция, не взема становище по жалбата и в с.з. не се явява и не изпраща представител.
Административен съд-София град, като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Относно допустимостта на жалбата.

Отказът е връчен на 25.07.2025 г., а жалбата, по която е образувано съдебното производство, е подадена на 05.08.2025 г., в срока по чл.149, ал.1 АПК. Според чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т.е. налице е предвиденото в законната норма изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на издадения отказ за виза от съответния тип (в този смисъл Определение № 6181 от 09.06.2025 г. на ВАС по адм.дело № 5536/2025 г.). Жалбата е подадена от надлежно упълномощен адвокат и при наличието на правен интерес срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

Чуждата гражданка е подала заявление № IST25003418V/07.02.2025 г. за издаване на виза тип "D", приложено по делото на български език. Към заявлението са приложени изискуеми документи по чл.19, т.1 и т.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) – заявление за виза с вписано основание за искането събиране със семейство, медицинска застраховка, удостоверения за постоянен и настоящ адрес, договор за наем, копие на паспорт, копие на Решение № 4310/14.03.2024 г. на Зам.-председателя на ДАБ, с което е разрешено на А. А. М. С. – чужденец с предоставен хуманитарен статут, да се събере на територията на Република България със съпругата си – настояща жалбоподателка, и с децата си - М. С. А. А., Нудрин А. А. и Д. А. А..

Въз основа на тези документи е издаден оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза тип "D". Като правно основание за постановяването му е посочена хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ. В допълнителна бележка е вписано, че не доказва целта на заявеното пребиваване, както и че са налице основателни съмнения, че апликантът използва целта на пътуване като предлог за незаконна миграция.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че по подаденото от апликанта заявление за издаване на виза ДАНС е изразила положително становище по електронен път, няма изготвени писмени документи.

В получено писмо от Дирекция Миграция в МВР се сочи, че същата не участва в процедурата за национално консултиране по издаване на дългосрочни визи на основание решения за събиране на семействата от ДАБ при МС.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателката представи превод на справка от семейна извадка от граждански регистър на Арабски сирийски граждани, на паспорта на жалбоподателката и на паспорта на децата ѝ - М. С. А. А., Нудрин А. А. и Д. А. А., трудов договор № 7/09.10.2024 г. и трудов договор № 23/05.08.2025 г.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.9г ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. По силата на чл.34, ал.1 НУРИВОВР в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл.10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Втори Секретар, консул при Генералното консулство на Република България в И., Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение №7 и №8 към

чл.34, ал.2 НУРИВОВР със Заповед № 6/13.02.2025 г. на Посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи.

Съобразно чл.34, ал.1 НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказ.

Оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Очевидно е, че посочването единствено на правната норма не дава задоволителен отговор на въпроса – според административния орган кои данни обосновават извода му, че целта на влизането е апликантът да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Ясно е при това положение, че преповтарянето в мотивите на акта на законовата норма не отговаря на изискванията за неговото мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. От отказа не става ясно по какъв начин е установена информацията и каква е тя.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на ВАС (решения по адм.дело № 12160/2018 г. и № 14248/2018 г., както и по-новите - Решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм.дело № 120/2020 г., Решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм.дело № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. по адм.дело № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. по адм.дело № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. по адм.дело № 7720/2020 г.).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл.15, ал.1 ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Страните не спорят, че кандидатката е член на семейството – съпруга на А. А. М. С., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено Решение № 4310/14.03.2024 г. на Зам.-председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал.1, т.3 и чл. 34, ал.1 и 2 във вр. с §1, т.3, б. "а" от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си и синовете си. Дължим е извод, че са налице предвидените в ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип "D".

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че целта на влизането на кандидата е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени.

От представения отговор от ДАНС е видно, че за жалбоподателката не е налице отрицателно

становище. С оглед на това Съдът намира, че не са налице предпоставки в условията на обвързана компетентност в конкретния случай, при които административният орган е длъжен да постанови отказ по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ. Съгласно тези разпоредби, административният орган отказва издаването на дългосрочна виза, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; както и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Не е извършен фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквато и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл.34, ал.1 НУРИВОВР, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с правото на личен и семеен живот в нарушение на чл.8 ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, § 2 ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визираща членовете на семейното ядро, а именно баща, майка и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, §4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, §1). В конкретния случай административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.17 и т.22 ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 АПК). Изложеното определя материалната

незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказа за несъответен на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 АПК. Съгласно чл.2, б."г" от Директива 2003/86/ЕО събиране на семейство означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.

По изложените съображения Съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване "D". При новото разглеждане административният орган следва да съобщи мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ на виза, издаден от Консулско длъжностно лице – Втори секретар, консул при Генералното консулство на Република България в И., Турция, по заявление № IST25003418V/07.02.2025 г., подадено от Р. А. М. Ид, гражданка на С., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № 00541028.

ВРЪЩА преписката на Консулско длъжностно лице – Втори секретар, консул при Генералното консулство на Република България в И., Турция, за произнасяне по заявление № IST25003418V/07.02.2025 г., подадено от Р. А. М. Ид, гражданка на С., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № 00541028, при съобразяване тълкуването на закона, дадено в мотивите на настоящето решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: